

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. P.**
zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou,
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2016, čj. MV-114672-4/SO-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 10. 2016, čj. MV-114672-4/SO-2016, **se ruší** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to k rukám její advokátky Mgr. Pavlíny Zámečnickové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správních řízení

1. Žalobkyně dne 14. 10. 2013 podala u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost o vydání povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 11. 12. 2013, čj. OAM-21281-8/TP-2013, tuto žádost zamítlo na základě § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rozhodla o podaném odvolání rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, čj. MV-5819-3/SO-2014, tak, že prvostupňové rozhodnutí zrušila a vrátila věc k opětovnému projednání. K tomuto kroku přistoupila na základě shledané nepřezkoumatelnosti závěru Ministerstva vnitra o tom, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ministerstvo vnitra totiž v rozporu s judikaturou správních soudů nezkoumalo intenzitu hrozby narušení veřejného pořádku.

2. Ministerstvo vnitra následujícím rozhodnutím ze dne 27. 4. 2015, čj. OAM-21281-24/TP-2013, žádost opětovně zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na základě toho, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 9. 2016, čj. MV-76865-4/SO-2015, prvostupňové rozhodnutí opětovně zrušila a věc vrátila k dalšímu projednání. K tomuto kroku přistoupila na základě zjištění, že z protokolu o výsledku žalobkyně nebylo možné učinit závěr o tom, že by vědomě obcházela účel povoleného dlouhodobého pobytu s cílem splnit podmínky pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Rovněž uvedla, že neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu není důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 zákona o pobytu cizinců.
3. Ministerstvo vnitra žádost v následném rozhodnutí opětovně zamítlo rozhodnutím ze dne 28. 6. 2016, čj. OAM-21281-47/TP-2013, na základě § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla podané odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 14. 11. 2016 žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaná vůbec nevypořádala s námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání, resp. v jeho zdůvodnění ze dne 22. 8. 2016. Toto zdůvodnění bylo zasláno správnímu orgánu prostřednictvím datové schránky dne 2. 9. 2016, což dokládá potvrzením o odeslané zprávě.
5. Dále uvedla, že závěry správních orgánů nemají oporu v provedených důkazech, jelikož z provedeného výsledku ze dne 29. 3. 2013 vyplývá zcela zřejmě činnost žalobkyně ve funkci jednatelky společnosti Popivan, s. r. o. (dále jen „společnost Popivan“). Vzhledem k tomu, že právní řád České republiky neobsahuje definici obchodního vedení, má žalobkyně za to, že jí vykonávaná činnost pod tento pojem nepochybně spadá. Shánění a domlouvání zakázek pro společnost Popivan směřuje k dosažení zisku, což je účelem podnikání. Provedený důkaz byl rovněž nepoužitelný, jelikož byl pořízen v jiném řízení a žalobkyně nebyla v žádném směru poučena o tom, že může být využitý i v dalších řízeních o její žádosti.
6. Ministerstvo vnitra pochybilo, když uvedlo, že jednání žalobkyně mělo naplňovat znaky skutkové podstaty přestupku dle § 21 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), jelikož správní orgán si dle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen

„správní řád“), nemůže sám udělat úsudek o spáchání přestupku. Tímto postupem porušil zásadu zákonnosti výkonu veřejné moci.

7. K pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že je nutné postupovat přísně individuálně a nelze ho ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince. Nevykonávání funkce jednatele, resp. neplnění účelu pobytu nenaplníuje znaky žádné skutkové podstaty trestného činu nebo přestupku, tudíž v něm nemůže být spatřováno závažné narušení veřejného pořádku. Rovněž namítla, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s tím, zda jednání žalobkyně představuje dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Při hodnocení dopadů do rodinného a soukromého života nepřihlédly a nezhodnotily délku pobytu žalobkyně na území České republiky, ani skutečnost, že na území žije i její manžel, ani skutečnost, že na území podniká jako osoba samostatně výdělečně činná, dodržuje zákony a nedopustila se žádného trestného činu ani přestupku.
8. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo vnitra ve věci žalobkyně již dvakrát rozhodlo o zamítnutí žádosti pokaždé podle jiného ustanovení, není vůbec zřejmé, co se v mezidobí od původních rozhodnutí změnilo a proč shledalo důvod pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců až při rozhodování dne 28. 6. 2016. Tento postup označila žalobkyně za rozporný s principem právní jistoty a principem předvídatelnosti.
9. Rozhodnutí obou správních orgánů jsou rovněž rozporná s rozhodnutími žalované ve skutkově shodných či podobných věcech. Žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a na rozhodnutí žalované, ve kterých se s touto judikaturou ztotožnila. Tato judikatura hovoří o tom, že za závažné porušení veřejného pořádku nelze považovat ani spáchání trestného činu, pokud nevykazuje relativně vysokou míru společenské nebezpečnosti. Ministerstvo vnitra navíc ve skutkově shodných věcech vyhovělo žádostem jiných cizinců, např. ve věcech vedených pod sp. zn. OAM-21147/TP-2013 a OAM-23658/TP-2013.
10. Závěrem žalobkyně uvedla, že z dikce § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že závažné narušení veřejného pořádku dle tohoto ustanovení může být způsobeno pouze jednáním, kterého se cizinec dopustí na území jiného členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalované

11. V podání ze dne 17. 2. 2017 žalovaná uvedla, že doplnění odvolání nebylo součástí spisového materiálu Ministerstva vnitra a ani do dne tohoto podání nebylo doručeno žalované. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla konkrétní námitky, které měla žalovaná opomenout, nemohla se v této věci vyjádřit konkrétněji.
12. Poukázala na to, že dle správního řádu mohla využít jako podklad pro rozhodnutí i skutečnosti, které jí byly známy z úřední činnosti. Zároveň uvedla, že v rozhodnutí nebylo konstatováno, že se žalobkyně měla dopustit přestupku.
13. Ve vztahu k závažnému porušení veřejného pořádku žalovaná odkázala na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Dále konstatovala, že ustanovení o závažném narušení veřejného pořádku je zaměřeno do minulosti, tudíž je bezpředmětné zkoumat, zda jednání žalobkyně je skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbou pro některý ze základních zájmů společnosti.

14. Uvedla rovněž, že odkazované rozhodnutí žalované není precedentem pro rozhodovací praxi, která se může změnit v závislosti na judikatuře správních soudů nebo v závislosti na změně zákonů.
15. Ve zbytku odkázala na spisový materiál, ze kterého je zřejmé, že se Ministerstvo vnitra zabývalo dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a zároveň je z něho zřejmé, že žalobkyně nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by byla způsobilá zpochybnit správnost rozhodnutí správních orgánů. Z uvedených důvodů navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Vyjádření správního orgánu prvního stupně

16. Po prostudování spisového materiálu správních orgánů soud zjistil, že písemnost, kterou žalobkyně údajně zaslala Ministerstvu vnitra, v něm není obsažena. Ostatně i z vyjádření žalované vyplynulo, že o tomto podání neměla povědomí ani ke dni, ve kterém činila vyjádření k soudu (dne 17. 2. 2017). Soud si proto vyžádal vyjádření od správního orgánu prvního stupně, tedy Ministerstva vnitra k tomu, zda uvedenou písemnost skutečně obdrželo a zaslalo žalované, rovněž požádal o případné doplnění spisového materiálu o chybějící listiny.
17. V podání ze dne 10. 12. 2018 Ministerstvo vnitra uvedlo, že uvedené doplnění odvolání mu bylo skutečně doručeno dne 2. 9. 2016 a toto doplnění nebylo postoupeno žalované. Upozornilo, že se žalobkyně toto doplnění zaslala až po lhůtě, která jí byla určena. Společně s tímto podáním doplnilo Ministerstvo vnitra správní spis o požadovanou písemnost.

V. Posouzení věci soudem

18. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
19. Soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností a dospěl k závěru, že tato námitka je důvodná.
20. Ze spisového materiálu vyplývá, že v řízení bylo žalovanou opakovaně rušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra. Je zřejmé, že žalobkyně v průběhu celého řízení byla aktivní a činila vůči správním orgánům vyjádření a podání. Dne 27. 11. 2013 byla seznámena s podklady pro „první“ rozhodnutí Ministerstva vnitra, přičemž uvedla, že své vyjádření zašle do 10 dnů. Vyjádření k podkladům rozhodnutí učinila dne 9. 12. 2013. Odvolání proti tomuto rozhodnutí obsahovalo všechny náležitosti (nejednalo se o tzv. blanketní odvolání). S podklady pro vydání „druhého“ rozhodnutí Ministerstva vnitra byla žalobkyně seznámena dne 6. 3. 2015, přičemž uvedla, že se vyjádří do 15 dní. Vyjádření k podkladům učinila žalobkyně 13. 3. 2015. Odvolání proti tomuto rozhodnutí rovněž obsahovalo všechny náležitosti (nejednalo se o tzv. blanketní odvolání).
21. V poslední fázi řízení, kdy již byla vydáváno konečné „třetí“ rozhodnutí Ministerstva vnitra, byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí dne 6. 5. 2016, přičemž uvedla, že se písemně vyjádří do 15 dní. Vyjádření k podkladům učinila žalobkyně dne 23. 5. 2016. Podané odvolání ze dne 19. 7. 2016 proti tomuto

rozhodnutí bylo tzv. blanketní a žalobkyně uvedla, že bude odůvodněno do 15 dní. Výzvou ze dne 25. 7. 2016 (žalobkyni dle doručení doručeno 26. 7. 2016) byla vyzvána k odstranění vad podaného odvolání do 5 dní ode dne doručení. Dne 10. 8. 2016 byl spis a odvolání postoupeno žalované spolu s informací o tom, že blanketní odvolání nebylo žalobkyní doplněno.

22. Z doplněného spisového materiálu (k jeho doplnění viz část IV. tohoto odůvodnění) vyplynulo, že žalobkyně doplnila odvolání písemností ze dne 22. 8. 2016, která byla Ministerstvu vnitra doručena dne 2. 9. 2016. V první části tohoto doplnění rozporovala skutkové závěry správního orgánu ohledně toho, že nevykonávala funkci jednatele obchodní činnosti. Ve druhé části tohoto doplnění žalobkyně uvádí judikaturu k výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a odkazuje na aktuální rozhodovací činnost žalované, která se s citovanou judikaturou ztotožnila. Na základě těchto argumentů dovozuje, že i v případě faktického nevykonávání funkce jednatelky obchodní společnosti by žalobkyně nenaplnila žádnou skutkovou podstatu uvedenou v § 75 zákona o pobytu cizinců.
23. Dne 12. 10. 2016 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, přičemž mezi účastníky řízení je nesporné, že při jeho vydání neměla k dispozici doplnění odvolání ze dne 22. 8. 2016. Soud dospěl k závěru, že se jedná o zásadní vadu řízení způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaná opomněla některé zásadní argumenty žalobkyně (resp. ani neměla příležitost se k nim vyjádřit v důsledku pochybení na straně správních orgánů). K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84, ve kterém byl převzat právní názor z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, čj. 31 Ca 39/2005-70, publikováno pod č. 1282/2007 Sb. NSS.
24. Pro úplnost je ještě třeba zmínit to, že výše uvedené závěry správních soudů se týkají vypořádání námitek, které byly v rámci opravného prostředku *řádně uplatněny*. Jelikož v aktuálně posuzovaném případě byla situace specifická vzhledem k tomu, že žalobkyně doplnila odvolání až po lhůtě, kterou jí poskytl správní orgán, považuje soud za nutné tuto otázku podrobněji rozvést.
25. Dle § 83 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), činí *lhůta pro podání odvolání ve standardním případě 15 dní*.
26. Dle § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*.
27. Dle § 36 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy*.
28. V tomto případě byla žalobkyni stanovena lhůta pro doplnění odvolání (resp. odstranění vad podání) podle § 37 odst. 3 správního řádu v délce 5 dnů. Tuto lhůtu žalobkyně nedodržela, nicméně podání prvostupňovému správnímu orgánu doručila více než měsíc před tím, než žalovaná ve věci vydala konečné napadené rozhodnutí. V souvislosti s délkou předstihu před vydáním rozhodnutí, ve kterém žalobkyně doplnění odvolání doručila správnímu orgánu, soud upozorňuje na svůj názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2013, čj. 29 Af 14/2011-113, ve kterém řešil případ,

kdy bylo doplnění odvolání podáno dokonce pouze v několikadenní lhůtě před vydáním samotného rozhodnutí. Opomenutí tohoto doplnění bylo rovněž vyhodnoceno jako vada řízení.

29. V aktuálním případě bylo ovšem doplnění učiněno až po lhůtě, kterou stanovil správní orgán. Vyvstává tak otázka, zda toto podání mělo být ze strany správních orgánů nějakým způsobem zohledněno, přičemž soud zastává názor, že ano. Pro úplnost je třeba zmínit, že vzhledem k průběhu celého správního řízení a aktivitě žalobkyně není možné toto doplnění učiněné po lhůtě označit za formu zneužití práva, které by nenáležela právní ochrana.
30. Z výše uvedeného přehledu právní úpravy je zřejmé, že správní řízení sice obsahuje na jednu stranu prvky koncentrace řízení, na druhou stranu ovšem účastníci řízení mohou činit návrhy až do vydání rozhodnutí (i toto právo účastníka lze usnesením správního orgánu ve smyslu § 36 odst. 1 věta za středníkem správního řádu „koncentrovat“, ale jedná se pouze o koncentraci neúplnou – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, čj. 8 As 40/2010-59). K vyjádřením učiněným po lhůtě stanovené správním orgánem je proto třeba přihlídnout a správní orgán měl v tomto případě k doplnění odvolání zastat určité stanovisko, případně zohlednit v něm obsažené argumenty.
31. Tím, že správní orgán doplnění odvolání zcela opomněl, došlo k vadě řízení a zbývá zodpovědět otázku, zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že pokud by v doplnění odvolání ze dne 22. 8. 2016 byla obsažena pouze (v řízení opakovaná) námitka rozporující posouzení toho, zda žalobkyně vykonávala fakticky činnost jednatelky nebo nikoliv, byl by soud ochoten tuto vadu tolerovat, jelikož žalovaná v napadeném rozhodnutí své úvahy v tomto směru rozvedla – v tomto ohledu tedy faktické opomenutí doplnění odvolání mělo pouze formální význam bez vlivu na zákonnost. To ovšem neplatí o druhé linii argumentace, ve které žalobkyně poukazuje na aktuální rozhodovací praxi žalované a judikaturu správních soudů. V tomto ohledu se totiž žalovaná žádným způsobem v napadeném rozhodnutí nevyjádřila, tudíž tato argumentace žalobkyně nebyla reflektována vůbec.
32. Pro doplnění soud odkazuje na několik pasáží z komentářové literatury (srov. Jemelka, L. a kol. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 82 odst. 2).
33. *V praxi se objevují nezřídka neúplná nebo tzv. **blanketní odvolání** (neobsahující žádné námitky vůči napadenému rozhodnutí). Nechybí jim tedy základní formální náležitosti (a jedná se tak skutečně o odvolání), ale odvolatel v nich současně žádá (popř. si vyhrazuje) právo doplnit toto odvolání teprve dodatečně. V některých případech si k tomu i sám uvádí lhůtu, ve které tato doplnění zašle. Je pak otázkou, jakou povahu toto doplnění má a jestli je správní orgán povinen na toto doplnění čekat.*
34. *To však neznamená, že později doručená vyjádření nemají žádný význam a správní orgán na ně nemusí brát ohled. Je totiž třeba zohledňovat § 36 (který se podle § 93 odst. 1 uplatní rovněž v průběhu odvolacího řízení), díky kterému má účastník řízení (i odvolacího) právo vyjadřovat v řízení svá stanoviska, resp. činit v průběhu řízení své návrhy. Není tedy omezen v poskytování dalších vyjádření, byť je zde limitován zásadou koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 (která spočívá v tom, aby se správní řízení v zásadě odehrávalo na prvním stupni). Ať už je pak ono „doplnění odvolání“ označeno jakkoli, jedná se o přípustné vyjádření účastníka v řízení, které ovšem (na rozdíl od odvolání) již nemá suspenzivní či devolutivní účinky.*

35. *Vzhledem k tomuto pojetí by pak bylo možné (a přesněji řečeno i potřebné) ona dodatečná vyjádření (označovaná např. jako doplnění odvolání) v rozhodnutí odvolacího orgánu zohlednit.*
36. *Výše uvedené lze tedy shrnout tak, že jakákoli doplnění odvolání podaná po zákonné patnáctidenní lhůtě je třeba považovat nikoli za odvolání, ale za dodatečná vyjádření, která je možné činit až do vydání rozhodnutí. Vůči správnímu orgánu prvního stupně je z povahy věci doba pro tato vyjádření omezena pouze do okamžiku, než předá spis odvolacímu správnímu orgánu. Vyjádření je pak možné činit i vůči němu. V případě těchto „dodatečných odvolání“ tedy nelze hovořit o skutečném odvolání a z hlediska povinného přezkumu napadeného rozhodnutí podle § 89 odst. 2 mají význam pouze námitky uvedené v odvolání (v zákonné patnáctidenní lhůtě).*
37. Vzhledem k výše uvedenému soud shledal, že je napadené rozhodnutí nezákonné, resp. nepřezkoumatelné. Jelikož opomenutá argumentace žalobkyně souvisela s všeobíejající otázkou aktuální rozhodovací praxe žalované, nebylo možné jednoznačně oddělit žalobní námitky, které by s touto obecnou otázkou nesouvisely. Proto nebylo žádoucí postupovat podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74 a posuzovat meritorně další námitky. Zohlednění všech uplatněných argumentů, a to včetně zhodnocení vlastní rozhodovací praxe a z ní vyplývajících důsledků pro věc žalobkyně, je primárně úkolem správních orgánů (resp. veřejné správy). Za situace, kdy veřejná správa neměla v důsledku vlastního pochybení příležitost se k určité otázce vyjádřit, není úlohou soudu, aby jejich úvahu nahrazoval.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Po provedeném řízení soud shledal, že z výše uvedených důvodů bylo rozhodnutí žalovaného vydáno v řízení, v němž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Toto porušení mělo za následek, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Proto zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) soudního řádu správního. V následujícím řízení bude žalovaná vázána právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního.
39. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Žalobkyně měla v řízení o žalobě plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna advokátky žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V tomto případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 2 x 3 100 Kč a dva režijní paušály ve výši 2 x 300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Protože advokátka žalobkyně nedoložila, že by byla plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem jí tedy vůči žalované byla přiznána náhrada nákladů ve výši 9 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu